

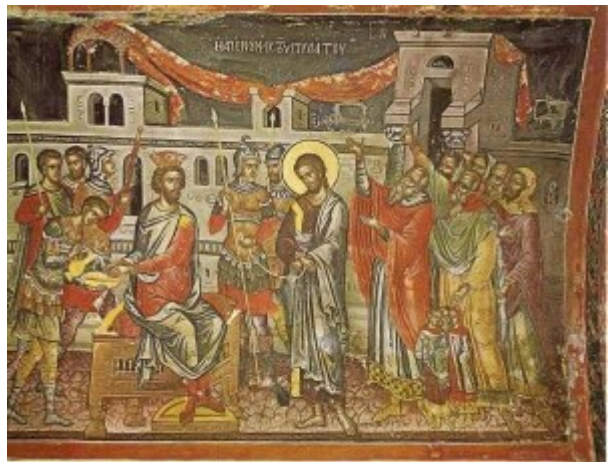
СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

„Господ, отивайки на доброволни страдания, казваше на Апостолите по пътя: *ето, възлизаме в Иерусалим и Син Чоческий ще бъде предаден на разпятие* (Мат. 20:18). Впрочем елате да Го придружаваме и да се разпънем за житейските удоволствия заради Него“. Така светата Църква ни кани да съпътстваме, да страдаме и да се съразпънем с Господа в тези дни, посветени на спомена за Неговите божествени страдания и смърт. „Каквото и да правите, правете го както трябва и ще придружавате Господа“. Ето, ние

постим, посещаваме светия храм, молим се и у дома, прекарваме известно време само със себе си, наложили сме си някои благочестиви занимания. Като постим телесно, нека заставим и душата да пости: да отсичаме пожеланията, да потушаваме възникналите порочни движения – гняв, осъждане, гордост, корист, неотстъпчивост и пр. Отрудвайки тялото с молитва в храма или у дома, да се потрудим и духом благоговейно да стоим пред лицето на Господа в сърцето си, с внимание към онова, което се пее и чете.

Да пристъпим още по-близо. Да застанем пред съда, подобно на Господа. Вие вече сте намислили да сторите това. Разбирам вашето говееене с цел да се приобщите със светите Христови Тайни. Към най-достойно причастяване се приготвяме чрез очистване на нашите души от всички грехове в покаянието. А ето какво е нужно: да прегледаме нашия живот и да го сравним с евангелските заповеди, да отхвърлим всичко, което е несъобразно с тях, да осъзнаем нашата виновност в това и да осъдим себе си без самооправдание, да се съкрुшим сърдечно и да оплачем всичко, с което сме оскърбили Господа, да се изповядаме откровено за всичко, с твърдо намерение да не се подаваме повече на греховни увлечения. Който извърши това по съответния начин, той ще се оприличи на Господа, когато Го водили за съд и осъждане при Ана и Каяфа, от там при Пилат, от Пилата при Ирод, от него пак при Пилат. Разликата е в това, че Господ Иисус съдили и поругавали несправедливо, а ние ще осъдим и съкрушим себе си справедливо. Но както Господ Иисус е осъден несправедливо за наше оправдание, така и нашето справедливо самоосъждане ще ни бъде за оправдание, чрез невинното осъждане на Господа.

Искате ли накрая да пристъпим към самия Иисус и да вървим с Него към Неговото доброволно страдание – като че ли стъпка по стъпка?

Искате ли накрая да пристъпим към самия Иисус и да вървим с Него към Неговото доброволно страдание – като че ли стъпка по стъпка?

Ето какво трябва да направим: да преминем с дълбоко размишление целия кръстен път на Господа, да възприемем неговото страдание с чувство, доколкото това е по силите на нашето

естество, и да Му състрадаваме сърдечно.

Да започнем с молитвата на Господа в Гетсиманската градина, в скръб и изнемога до кървава пот, да вървим с вързания Христа по стръмнини и долове до двора на първосвещениците. Да останем с Него при несправедливите обвинения против Него, при подигравките и осмиванията на слугите, при отричането на апостол Петър. Да отидем след Него при Пилат, от Пилат при Ирод и обратно. Да чуем виковете на тълпата, яростта на съдиите и несправедливата присъда. Да понесем с Него кръста към Голгота – тежък до падане под него, при шума на заслепения народ и жлъчните разговори на тържествуващите старейшини.

Да пренесем върху себе си приковаването към кръста, когато в жива плът са забивани гвоздеи, издигането на кръста, което е разпъвало раните и причинявало страдания, плача на приближените и сред тях съкрушената Майка на Господа, насмешките на неразумните, крайното изтощение до жажда и навеждането на главата с предване на духа. Да преминем всичко това мислено и да го възпроизведем по-живо у себе си; да възбудим у себе си съчувствие към тия страдания и така искрено да ги изживеем, като че ли ние самите страдаме и сме наранявани. И ще се оприличим на жените, които, вървейки след Исуса, понесъл кръста, плакали.

Така, стъпка по стъпка, ще се приближаваме по-близо и по-близо до Христа Господа, Който отива на доброволни страдания и ще Го придружаваме. Започнали с телесни трудове, да преминем от тях към духовни подвизи. А заедно с едните и другите нека извършим самоизпитание, в покаяние да оплачем и да поправим лошото, за да се причастим достойно с Христовите Тайни. А накрая, с дълбоко размишление върху страданията на Господа Исуса да Му съчувстваме и състрадаваме. Но само това ли? Не забелязвате ли, че само с това пътят не може да бъде завършен? Така само придружаваме Господа Исуса, Който отива на смърт. Но трябва не само да Го придружим, а и да се съразпънем с Него. Как ще стане това? Когато тръгнем по пътя на истинския християнски живот и на дело започнем да изпълняваме Христовите заповеди, тогава ежеминутно ще разпъваме себе си заради Господа или спасително ще се съразпъваме с Христа Спасителя. Всичко посочено по-рано е само

приготовление към това.

В страданията на Христа Господа и състраданието към Него ние имаме подбуда към християнски добродетелен живот, в душевно-телесните подвизи получаваме помощ за него, в покаянието и причастяването слагаме неговото начало и получаваме сили. Като сме извършили всичко, сега остава да започнем на дело да живеем наистина по християнски. А как и защо тоя живот е сързпятие с Господа Иисуса, ще разберете своевременно. Сами ще почувствате как, при изпълнение на християнските добродетели, ту ръцете и нозете се пригвоздяват, ту сърцето се поразява, ту главата се увенчава с трънен венец, ту цялото тяло на нашето естество се покрива с рани. Няма да пояснявам как става това. Вие сами знаете или ще узнаете. Ще завърша моето слово с искрено пожелание към вас: Господ да ви благослови, не само да Го придружавате, но и да се съразпъвате с Него, защото няма друг път към спасение. Амин.

Автор: Свети Теофан Затворник

Източник: Духовно огледало - Беседи за поста и покаянието през светата Четиридесетница